

WORLD PRESS PHOTO 2024

De wereld op de hoogte stellen van urgente verhalen, dat is de opdracht van World Press Photo. Het is onze taak persvrijheid en vrijheid van meningsuiting hoog te houden. Ons werk valt of staat met nauwkeurigheid, betrouwbaarheid, transparantie en authenticiteit. De afgelopen drie jaar hebben we met de regionalisering van onze benadering van de wedstrijd geprobeerd verhalen uit alle delen van de wereld te laten zien.

Door uitmuntend werk te vertonen van fotojournalisten en do-

cumentairefotografen, maar ook door hun werk in hun context te plaatsen, hopen we met dit boek het begrip voor elkaar te verruimen, discussie te stimuleren en de groeiende polarisatie te temperen. Te midden van de koppen en de voortgaande discussie over AI-gegenereerde beelden is het zinvol te bedenken wat een foto uniek maakt.

We vragen de jury verhalen te kiezen die ertoe doen en uitzonderlijk werk te bekronen. De selectie komt voort uit een onafhankelijk jureringsproces dat

zich baseert op visuele kwaliteit en journalistieke verslaggeving. Bij het kiezen van de winnaars van de wedstrijd erkennen we dat het onmogelijk is alle kanten te laten zien en ook dat we niet bepaalde onderwerpen voorrang moeten geven. We vragen de jury persoonlijke verhalen te kiezen die het grote publiek aanspreken, beelden waarvan we hopen dat ze de toeschouwers helpen over de complexiteit van onze wereld na te denken en die beter te begrijpen.

ONZE INSPANNINGEN IN GEVAARLIJKE TIJDEN

JOUMANA EL ZEIN KHOURY
EXECUTIVE DIRECTOR, STICHTING WORLD PRESS PHOTO

Voor mij is de tijd waarin de internationale jury van de Stichting World Press Photo haar keuze maakt altijd de mooiste van het jaar. Ik mag luisteren naar hoe de jury de gebeurtenissen beschouwt en de beelden bespreekt die vanuit de hele wereld zijn ingezonden en dat is spannend! Ik zie het als een voorrecht in zoveel verhalen te kunnen duiken, de verschillende perspectieven op de gebeurtenissen van het afgelopen jaar te zien en te horen. Vaak zijn het verhalen die het wereldnieuws niet hebben gehaald. Maar ironisch genoeg is deze tijd van het jaar ook heel pijnlijk, vanwege de confrontatie met hoe moeilijk, gewelddadig en gruwelijk het leven kan zijn.

Helaas vormt het afgelopen jaar daarop geen uitzondering. Ik overdrijf niet als ik zeg dat we in gevaarlijke tijden leven. Dan heb ik het niet alleen over het lijden in de regionale oorlogen die dreigen te escaleren, of de hardnekkige binnenlandse politieke conflicten, of zelfs de nieuwe weersomstandigheden die steeds heviger

en verwoestender zijn. De mensheid heeft al veel crises doorstaan. Geloof me, als directeur van een organisatie die al 69 jaar de nieuwsgeschiedenis vastlegt, kan ik het weten. Maar waarom voelt het alsof deze tijd gevaarlijker en uitzichtlozer is? Voor mij ligt het antwoord in een nieuwe starheid, overheersende, vastgeroeste ideeën, het onvermogen of zelfs de weigering om het perspectief van een ander te begrijpen: kortom, een rampzalig gebrek aan dialoog.

En dat raakt direct aan wat ik als de centrale rol van World Press Photo beschouw: het werk van fotojournalisten en documentairefotografen te laten zien en meer informatie te bieden die het werk in een context plaatst. Het doel is om meer begrip te kweken, zodat we de dialoog aangaan en versterkte ideeën en polarisatie kunnen doorbreken.

Als belangrijke en gerespecteerde organisatie met een wereldwijd bereik vat de Stichting World Press Photo die taak niet licht op. Die staat

voorop bij alles wat we doen. Om ieder jaar weer verhalen in hun context te kunnen plaatsen zijn grondig onderzoek en factchecking nodig. Omdat we er ons van bewust zijn hoe gevoelig taal kan liggen, zijn we bijzonder zorgvuldig in het formuleren van onze bijschriften en publicaties.

Na 7 oktober 2023 werd de oorlog in Gaza het moeilijkste doorlopende verhaal voor foto-journalisten. Nog afgezien van de gruwelijke humanitaire gevolgen van de oorlog, toont het conflict op dramatische wijze aan onder welke enorme druk fotojournalisten werken, in de eerste plaats door enorme belemmeringen in het verkrijgen van toegang. Het is voor buitenlandse journalisten vrijwel onmogelijk om Gaza binnen te komen en verslag te doen van de situatie. Palestijnse journalisten die proberen vast te leggen wat er in Gaza gebeurt, riskeren hun leven en moeten veelal het verlies van collega's, familie en vrienden betreuren. Volgens het Comité ter Bescherming van Journalisten zijn er tijdens de oorlog tussen Israël en Hamas, geteld tot 4 april 2024, 95 journalisten en media-medewerkers gedood, waarmee het voor de media een van de dodelijkste oorlogen ooit is, waarvan deze cijfers zijn gedocumenteerd. Van de bevestigde doden waren 90 Palestijnen, 2 Israëliërs en 3 Libanezen. Het conflict heeft in drie maanden meer journalistenlevens geëist dan ooit in één land in een heel jaar. Voor ons, als organisatie die vecht voor fotojournalistiek en documentaire fotografie, is de tol die dit conflict eist, overweldigend hoog.

Gaza heeft de aandacht van de wereld gegrepen, maar we zijn ons er zeker van bewust dat er in de wereld nog veel meer situaties zijn waarin journalisten gevaar trotseren om harde waarheden te onthullen die anders ongezien zouden blijven. Stichting WPP gelooft dat het essentieel is om authentieke verhalen uit te lichten die gemaakt zijn door vakmensen die risico's moeten nemen voor het verslaan van verhalen die ertoe doen.

Dat stelt ons, als organisatie die niet wordt gestuurd door breaking news, voor de vraag hoe

we in deze tijd van schrijnend nieuws moeten blijven proberen om rechtvaardig te zijn. Is het onze rol om alle kanten van een situatie te laten zien? Is het onze rol om antwoorden te bieden? Beide taken zijn onmogelijk. Toch is rechtvaardigheid altijd onze prioriteit.

Ik heb onze inspanning om context te bieden al genoemd. Voor onze wedstrijd kiezen we divers samengestelde jury's van professionals in hun vakgebied, die de context van de regio kennen en een onafhankelijk oordeel hebben. Hun wordt gevraagd de inzendingen te beoordelen op fotografische kwaliteit, verhalen die aanspreken, en beeldend vermogen. Ideologie mag geen rol spelen. Deze onafhankelijke juryleden bespreken uitgebreid de sterke punten van de inzendingen. Hun debatten openen voor iedereen nieuwe manieren van denken die we proberen te delen via het juryrapport en via andere wegen.

De Stichting World Press Photo kiest geen partij. We zijn er niet om antwoorden te geven. 'Evenwicht' is een ongrijpbaar en soms misleidend doel, maar we zijn niet geïnteresseerd in fotografie met propagandadoeleinden. Wat we doen – wat we proberen – is het eren van waarnemers die risico's nemen om een belangrijke werkelijkheid vast te leggen zoals zij die zien.

Als toeschouwers komen we elk met ons eigen verhaal, onze eigen ervaring, onze eigen vooroordelen. Elk van ons kan de werkelijkheid anders zien. Bij World Press Photo hebben we ervaren dat een krachtige foto een gesloten geest kan openen. We weten hoe persoonlijke verhalen direct tot de universele verbeelding kunnen spreken. Misschien verwachten we te veel van beelden. Maar we blijven hopen dat de toeschouwers in het specifieke het universele kunnen zien. Waarom? Omdat we geloven dat het universele verbinding mogelijk maakt. We kunnen geen oplossingen bieden in deze gevaarlijke tijden, maar zonder dialoog tussen tegenover elkaar staande realiteiten komt er ook geen oplossing. Het is onze taak om ruimte te creëren voor die dialoog.

World Press Photo 2024 is ingedeeld in zes regio's wereldwijd: Afrika, Azië, Noord- en Midden-Amerika, Zuid-Amerika en Zuidoost-Azië en Oceanië. Bij de beoordeling van de inzendingen wordt uitgegaan van de regio waar de foto's en series zijn vastgelegd. De herkomst van de fotograaf speelt hierbij dus geen rol.

Binnen elke regio wordt een onderscheid gemaakt in vier categorieën: Enkel Beeld, Series, Langetermijnprojecten en Open Format. In deze categorieën worden inzendingen opgenomen die nieuwsmomenten, belangrijke gebeurtenissen en hun nasleep, maar ook sociale, politieke en milieukwesties of juist oplossingen documenteren.

Enkel Beeld

Dit zijn opzichzelfstaande foto's die genomen zijn in 2023. Alle winnende foto's komen in aanmerking voor de World Press Photo van het Jaar.

Series

Een serie bevat tussen de vier en tien foto's die genomen zijn in 2022 of 2023, waarvan ten minste vier in 2023 moeten zijn gemaakt. Alle winnende foto's uit de categorie Series komen in aanmerking voor de World Press Photo Serie van het Jaar.

Langetermijnprojecten

Projecten die over één thema gaan, bestaande uit 24 tot 30 foto's die in ten minste drie verschillende jaren genomen zijn, met minimaal zes foto's uit 2023. Alle winnende projecten komen in aanmerking voor de World Press Photo Langetermijnproject.

Open Format

Projecten waarbij wordt gebruikgemaakt van een reeks en/of een combinatie van verschillende formats, zoals veelluiken, werken waarbij wordt gebruikgemaakt van meervoudige belichting, collages, interactieve documentaires of korte documentairevideo's. Het hoofdaspect van het project moet fotografie zijn, en het project moet geproduceerd of voor het eerst gepubliceerd zijn in 2023. Alle winnende projecten uit de categorie Open Format komen in aanmerking voor de World Press Photo Open Format.

Eervolle Vermeldingen

Naast de regionale en internationale winnaars kan de jury ervoor kiezen om de aandacht te vestigen op een inzending die speciale erkenning verdient door deze een Eervolle Vermelding te verlenen. Eervolle Vermeldingen zijn bedoeld voor inzendingen die een nieuwsmoment of belangrijke gebeurtenis uit 2023 en/of de nasleep ervan vastleggen en verslaan.

WINNAARS PER REGIO

AFRIKA

- 012 Enkel Beeld
- 016 Series
- 022 Langetermijnprojecten
- 028 Open Format
- 034 Eervolle Vermeldingen
- 036 Overweging van de jury
- 038 Winnaars en jury

NOORD- EN MIDDEN-AMERIKA

- 102 Enkel Beeld
- 106 Series
- 112 Langetermijnprojecten
- 118 Open Format
- 124 Eervolle Vermeldingen
- 126 Overweging van de jury
- 128 Winnaars en jury

INTERNATIONALE WINNAARS

- 192 Foto van het Jaar
- 194 Serie van het Jaar
- 196 Langetermijnproject Prijs
- 198 Open Format Prijs
- 202 Overweging van de jury
- 204 Internationale jury en winnaars

WINNAARS PER REGIO

AZIË

- 042 Enkel Beeld
- 046 Series
- 052 Langetermijnprojecten
- 058 Open Format
- 064 Eervolle Vermeldingen
- 066 Overweging van de jury
- 068 Winnaars en jury

ZUID- AMERIKA

- 132 Enkel Beeld
- 136 Series
- 142 Langetermijnprojecten
- 148 Open Format
- 154 Eervolle Vermeldingen
- 156 Overweging van de jury
- 158 Winnaars en jury

ANDERE

- 006 Voorwoord van Joumana El Zein Houry
- 008 Regio's en categorieën
- 200 Speciale vermeldingen
- 206 Lijst van landen naar regio
- 208 Colofon

WINNAARS PER REGIO

EUROPA

- 072 Enkel Beeld
- 076 Series
- 082 Langetermijnprojecten
- 088 Open Format
- 094 Eervolle Vermeldingen
- 096 Overweging van de jury
- 098 Winnaars en jury

ZUIDOOST-AZIË EN OCEANIË

- 162 Enkel Beeld
- 166 Series
- 172 Langetermijnprojecten
- 178 Open Format
- 184 Eervolle Vermeldingen
- 186 Overweging van de jury
- 188 Winnaars en jury

DE ONT-
SNAPPING

OP DRIFT

THUISKOMST NA DE OORLOG

VALIM- BABENA

THUISKOMST NA DE OORLOG

Een gewelddadig binnenlands conflict tussen regeringstroepen en het Volksbevrijdingsfront van Tigray (TPLF) hield Noord-Ethiopië van 2020 tot een wapenstilstand in november 2022 in zijn greep. Kibrom Berhane sloot zich begin 2021 aan bij de Strijdkrachten van Tigray (de gewapende vleugel van de TPLF) nadat de regeringstroepen zijn dorp in oostelijk Tigray overvielen. Hij vocht door totdat hij, een maand voor de vredesovereenkomst, door een granaat werd verwond en een been verloor. Onder de indruk van de vastberadenheid waarmee Kibrom zijn dagelijks leven weer oppakte, wilde de fotograaf de nasleep van de oorlog laten zien en zijn verborgen gevolgen.

Kibrom Berhane (24) begroet zijn moeder voor de eerste keer sinds hij zich twee jaar daarvoor bij de Strijdkrachten van Tigray voegde. Saesie Tsada, Ethiopië, 21 september 2023 – Vincent Haiges / Republiik, gemaakt met steun van een beurs van Real 21

AFRIKA
SERIES

LEE-ANN
OLWAGE

VALIM- BABENA

Omdat het publiek in Madagaskar slecht geïnformeerd is over dementie, worden mensen die symptomen van geheugenverlies vertonen vaak gestigmatiseerd. Al jaren wordt Paul Rakotozandriny (91), 'Dada Paul', die aan dementie lijdt, verzorgd door zijn dochter Fara Rafaraniriana (41). Hun verhaal illustreert het Malagassische principe van valim-babena, de plicht van volwassen kinderen hun ouders bij te staan. Met deze waardige, intieme benadering toont het project een andere kant van de kwestie, die weerklank vindt bij families over heel de wereld, en biedt het tegelijk tegenwicht aan het clichébeeld van Afrika als een continent vol strijd.

Alle foto's zijn genomen in Antananarivo, Madagaskar, 12 maart 2023.

Dada Paul en zijn kleindochter Odliatemix maken zich klaar voor de mis. Hij lijdt al elf jaar aan dementie. Een groot deel van die tijd dacht zijn familie dat hij 'gek' was geworden of schreef de symptomen toe aan zijn alcoholgebruik. Alleen zijn dochter Fara zag dat er iets anders aan de hand was en bleef voor hem zorgen. – Lee-Ann Olwage / GEO

Fara Rafaraniriana loopt zondagochtend met haar dochter Odliatemix en haar vader Dada Paul naar de kerk. Fara besepte voor het eerst dat Dada Paul aan dementie leed toen hij, een gepensioneerd chauffeur, de weg naar huis niet kon vinden nadat hij haar van haar werk ophaalde.

Kinderen spelen voor de rooms-katholieke kerk in Mandrosoalvato tijdens de zondagochtendmis.

20

Dada Paul zit thuis naast de ingelijste foto van hemzelf en zijn vrouw, die is overleden. Hij vergeet vaak dat ze niet meer leeft en ziet zijn dochter, Fara, voor zijn vrouw aan.

Fara en haar dochter Odliatemix liggen samen op het bed dat ze delen met Dada Paul. Fara is de enige kostwinner in het gezin van drie. Er is op Madagaskar slechts één organisatie, Masoandro Mody, die hulp en begeleiding geeft aan familieleden van mensen die aan dementie lijden.

21

Dada Paul, Odliatemix en Fara zingen tijdens de zondagochtendmis in de rooms-katholieke kerk in Mandrosoalvato.

Fara kijkt toe terwijl Dada Paul een vis schoonmaakt, zoals hij elke zondagmiddag doet. Zijn vingers beven bij het werk, maar hij kan het nog steeds uitoefenen, wat hem rust geeft.